

Kış mevsiminin ortalarında bir gün, kar yavaş yavaş yağıyor, iri taneleriyle her yeri kaplıyormuş. Kraliçe elindeki gergef işine iğnesini iliştirerek, abanoz çerçeveli pencereyi açıp dışarı bakmış. Ancak tam o sırada iğne eline batmış ve parmağından akan üç damla kan karın üzerine damlamış. Kraliçe karın üzerindeki kırmızı damlalara bakarak, "Kar kadar beyaz tenli, kan kadar kırmızı yanaklı ve pencerenin abanozu kadar siyah saçlı küçük bir kızım olsaydı!" demiş. Kraliçenin dileği kabul edilmiş ve istediği gibi küçük bir kızı olmuş. Küçük kıza Pamuk Prenses adını vermişler. Ama ne üzücü ki kraliçe kızını doya doya sevmeden yaşama veda etmiş.

Kral kısa zaman sonra başka bir kadınla evlenmiş. Kadın çok güzelmiş, ama o kadar kıskanç ve kendini beğenmiş biriymiş ki kendi güzelliğini bastıran başka bir güzelliğe asla dayanamazmış. Bu kötü yürekli kraliçenin sihirli bir aynası varmış, aynada uzun uzun kendisini seyreder, sonra sorarmış:

"Ayna, ayna gerçeği söyle bana,
En güzel kimdir leydiler arasında?"

Ayna her zaman şöyle cevap verirmiş:

"Buradaki leydiler arasında,
En güzeli sizsiniz kraliçem,
Tek bir güzel yok sizden başka!"

Ancak Pamuk prenses büyüdükçe güzelleşiyormuş. Yedi yaşına geldiğinde, gün ışığı kadar parlak ve kraliçeden daha güzelmiş. Büyüyüp serpildikçe çok daha güzelleşmiş, yaman bir genç kız olmuş. Bir gün gelmiş ki kraliçe aynasına kimin en güzel olduğunu sorduğunda, ayna şöyle cevap vermiş:

"Dünyadaki en güzel leydi, kraliçemdir,
Ama Pamuk Prenses ondan daha güzeldir."

Kraliçe bunu duyunca, kızgınlık ve kıskançlıktan rengi atmış. Uşaklarından birini çağırıp, "Pamuk Prenses'i alıp ormana götür ve yok et," demiş. "Bir daha gözüm görmesin." Uşak kızı alıp ormana götürmüş, ama kızcağız yaşamını bağışlamasını isteyince, yüreği yumuşamış ve "Seni incitemeyeceğim, güzel çocuk" diyerek Pamuk Prenses'i ormanda bırakıp gitmiş. Çocukcağız ormanda vahşi hayvanların parçalayabileceğini biliyormuş, ama onu kendisi öldürmeyip kaderine terk ettiği için içi birazcık daha rahatmış.

Zavallı Pamuk Prenses bütün gün ormanda büyük bir korku içinde dolaşmış durmuş. Çevresinde vahşi hayvanların kükremeleri duyuluyormuş, ama hiç biri ona zarar vermemiş. Akşam olduğunda yolunun üzerinde küçük bir kulübe görmüş. Dinlenmek için kulübeye girmiş. Çünkü minicik ayaklarının artık daha fazla yürüyecek hali kalmamış. İçerde her şey çok temiz ve düzenliymiş. Beyaz bir örtü örtülmüş olan masanın üzerine, yedi küçük tabak, ye-

di küçük ekmek, içinde şarap olan yedi küçük bardak, küçük çatal ve bıçaklar, son derece düzenli bir şekilde yerleştirilmiş. Duvarın önünde yedi küçük yatak sıralanmış. Pamuk Prenses çok acıktığı için bütün ekmeklerden azıcık koparıp yemiş, bütün şaraplardan da birer yudum içmiş. Sonra biraz uzanmak istemiş. Küçük yatakların hepsini denemiş; birisi çok uzunmuş, diğeri fazla kısaymış ama yedincisi küçük kıza uygun gelmiş. Bu yatağa uzanıp uykuya dalmış.

Derken kulübenin sahibi olan yedi cüce eve gelmiş. Bu cüceler dağların arasındaki bu kulübede yaşar ve kazı yaparak altın ararlarmış. Eve girince yedi küçük lambayı yakmışlar ve evde bir tuhaflik olduğunu anlamışlar. Birincisi, "Kim benim iskemleme oturmuş?" diye sormuş. İkincisi, "Kim benim tabağımdan yemiş?" diye homurdanmış. Üçüncüsü kızmış, "Benim ekmeğimi kim yemiş?" Dördüncüsü, şaşırmış, "Kim benim kaşığımla oynamış?" Beşincisi, "Kim benim çatalımı tutmuş?" diye söylenmiş. Altıncısı, "Kim benim bıçağımla kesmiş?" demiş. Yedincisi de, "Kim benim şarabımdan içmiş?" diye sormuş. Sonra birincisi çevresine bakmış ve "Benim yatağımda kim yatmış?" diye bağırmış. Hepsi koşup onun yanına gelmişler ama biraz sonra bütün yataklarda birinin yatmış olduğu anlaşılınca. Sonunda yedinci cüce Pamuk Prenses'i görmüş. Hepsi şaşkınlıkla bağırmışlar; lambalarını getirip yatağa bakmışlar. Sonra hep bir ağızdan, "Aman Tanrım! Bu ne tatlı çocuk!" demişler. Ona şefkatle bakmışlar ve uyandırmamaya özen göstermişler. Yedinci cüce geceyi sırayla her cücenin yatağında bir saat uyuyarak geçirmiş.

Sabahleyin Pamuk Prenses cücelere, başından geçenleri anlatmış. Cüceler küçük kıza çok acımışlar ve eğer her şeyi düzenli tutar, yemek pişirir, çamaşır yıkar, ve giysilerini tamir ederse, onlarla birlikte kalabileceğini, kendilerinin de ona iyi bakacaklarını söylemişler. Sonra dağlarda altın ve gümüş aramaya gitmişler. Pamuk Prenses evde kalmış. Cüceler gitmeden onu uyarmışlar, "Kraliçe çok geçmeden nerede olduğunu öğrenir, onun için dikkat et, kimseyi içeri alma."

Pamuk Prenses'in artık ölmüş olduğunu düşünen kraliçe, o topraklardaki en güzel kadın olduğuna inanarak aynasının karşısına geçip sormuş:

"Ayna, ayna gerçeği söyle bana,
En güzel kimdir leydiler arasında?"

Ayna şöyle cevap vermiş:

"Dünyadaki en güzel leydi kraliçemdir,
Ama Pamuk Prenses ondan daha güzeldir.
Tepelerin ardında, ormanın gölgesinde,
Şimdi saklanıyor, yedi cücenin evinde."

Kraliçe bunu duyunca çığına dönmüş, çünkü aynasının hiç yalan söylemediğini biliyormuş. Uşağının kendisini aldatıldığını anlamış. Dünyada kendisinden daha güzel birinin yaşamasına katlanamıyormuş. Bu işi kendisi halletmeye karar vererek, satıcı kılığına girip yola düşmüş. Tepelerin ötesinde yedi cücelerin yaşadığı evi bulmuş. Kapıyı çalmış, "Satılık güzel mallarım var!" diye bağırmış. Pamuk Prenses pencereden bakarak, "İyi günler efendim, neler satıyorsunuz?" diye sormuş. Kadın, "Her renk dantellerim, ipek kumaşlarım var," demiş. Pamuk Prenses, "Bu yaşlı kadıncağızı eve alabilirim, iyi birine benziyor," diye düşünmüş, sonra da gidip kapıyı açmış. Kadın, "Ah, benim güzel kızım!" demiş. "Şu kemerinin bağlarına bak ne kadar eskimiş. Gel de yenisini takıvereyim." Hiçbir şeyden kuşkulanmayan Pamuk Prenses, gidip kötü kraliçenin önünde durmuş. Kadın kemere yeni bağlar geçirip Pamuk Prenses'in beline takmış. Sonra kemeri öyle bir sıkmış ki, zavallı kızcağız soluk alamayıp ölü gibi yere yığılmış. Kötü kraliçe, "Tüm güzelliklerin bir sonu vardır," diyerek çıkıp evine gitmiş.

Akşam olunca yedi cüceler gelmiş. Sevgili Pamuk Prenses'lerini ölü gibi yerde yatar görünce ne kadar kederlendiklerini söylemeye gerek yok. Kızcağızı yerden kaldırdırken belindeki kemeri görüp ne olduğunu anlamışlar. Kemerin bağlarını kesince, Pamuk Prenses yeniden soluk almaya başlamış ve az sonra kendine gelmiş. Cüceler prensesi uyarmışlar, "O yaşlı kadın kraliçenin ta kendisiydi; bir daha biz yokken kimseyi içeri alma."

Kraliçe sarayına geri dönünce, doğru aynasına gidip her zamanki sorusunu sormuş. Ancak ayna ona hiç beklemediği bir cevap vermiş:

"Dünyadaki en güzel leydi kraliçemdir,
Ama Pamuk Prenses ondan daha güzeldir.
Tepelerin ardında, ormanın gölgesinde,
Şimdi saklanıyor yedi cücenin evinde."

Kötü yürekli kraliçenin kanı donmuş. Pamuk Prenses'in hâlâ yaşadığını duymak için nefret ve kötülükle doldurmuş. Yine kılık değiştirip bu kez daha farklı bir şekle girmiş ve yanına zehirli bir tarak almış. Yedi cücenin evine geldiği zaman kapıyı çalıp, "Çok güzel mallarım var," diye bağırmış. Pamuk Prenses, "Kimseyi içeri almaya cesaret edemiyorum," demiş. Bunun üzerine kraliçe, "Şu güzel taraklarıma yalnızca bir bak," diyerek zehirli tarağı prensese vermiş. Tarak o kadar güzel görünüyormuş ki, Pamuk Prenses denemek için alıp saçına takmış. Ama zehir çok güçlüymüş; tarağı başına deşirdiği anda kendisini kaybederek yere düşmüş. Kraliçe, "Yat orada bakalım!" diyerek kaçıp gitmiş. Büyük bir şans eseri, cüceler o akşam eve erken dönmüşler. Pamuk Prenses'i yerde yatar görünce ne olduğunu anlamaya çalışmışlar ve sonunda zehirli tarağı bulmuşlar. Tarağı çıkarınca kızcağız kendisine gelip olanları anlatmış. Cüceler prensesi bir kez daha uyarıp kapıyı kimseye açmamasını söylemişler.

Bu sırada kötü kraliçe evine gidip aynasına her zamanki sorusunu sormuş. Aynı cevabı alınca, "Kendi yaşamımı tehlikeye atmam gerekse dahi, Pamuk Prenses mutlaka ölecek!" diye haykırmış. Sonra gizli odasına gidip zehirli bir elma hazırlamış. Elma dışardan kıpkırmızı ve çok iştah açıcı görünüyormuş, ama onu ısırın mutlaka ölmüş. Sonra bir köylü kadın kılığına girip dere tepe aşarak yedi cücenin evine varmış. Kapıyı çaldığı zaman, Pamuk Prenses camdan bakmış; "Cüceler hiç kimseyi içeri almamamı söyledi," demiş. Kadın, "Nasıl istersen!" diye cevap vermiş. "Ama hiç değilse bu elmayı armağan olarak kabul et." Pamuk Prenses, "Hayır alamam, almaya cesaret edemiyorum," demiş. Kadın, "Hay şaşkın kız!" diye gülmüş. "Neden korkuyorsun? Elmanın zehirli olduğunu mu sanıyorsun? Bak, istersen yarısını sen ye yarısını ben yiyeyim." Elmanın yarısı zehirli, yarısı zehirsizmiş. Pamuk Prenses'in canı bu güzel elmayı yemek istiyormuş. Yaşlı kadının

elmanın yarısını yediğini görünce, daha fazla dayanamamış. Ama bir lokma ısırır ısırılmaz, cansız yere düşmüş. Kraliçe, "Bu kez hiçbir şey seni kurtaramaz!" diyerek oradan ayrılmış. Evine gidip aynasına her zamanki sorusunu sormuş. Ayna bu kez istediği cevabı vermiş:

"Buradaki leydiler arasında,
En güzeli sizsiniz kraliçem,
Tek güzel yok sizden başka!"

Kraliçe bu cevabı alınca, kıskanç yüreği rahat etmiş. Böylesine kötü bir yürek ne kadar rahat edebilirse kuşkusuz!...

Akşam olup cüceler eve dönünce Pamuk Prenses'i yerde yatar bulmuşlar. Hiç soluk almıyormuş. Cüceler bu kez gerçekten ölmesinden korkmuşlar. Kızcağızı yerden kaldırıp saçını taramışlar, yüzünü suyla ve şarapla yıkamışlar. Ama bütün çabaları boşunaymış. Kızcağız bu kez gerçekten ölmüş gibi görünüyormuş. Bunun üzerine onu bir tabuta yatırmışlar; başında üç gün üç gece beklemişler. Üçüncü günün sonunda gömeceklermiş, ama bakmışlar ki prenses hiç de ölüye benzemiyor. Yanakları pespembe, yüzü canlı gibiymiş. "Onu asla soğuk toprağa gömemeyiz," demişler ve prenseslerini her gün görebilmek için camdan bir tabut yapmışlar. Tabutun üzerine altın harflerle adını ve kralın kızı olduğunu yazmışlar. Tabutu bir tepenin üzerine yerleştirmişler. Tabutun yanında her zaman cücelerden biri nöbet tutuyormuş. Gökyüzündeki kuşlar da Pamuk Prenses için yas tutmuşlar. Önce bir baykuş gelmiş, sonra bir kuzgun en sonra da bir güvercin.

Pamuk Prenses çok çok uzun bir zaman o cam tabutun

içinde yatmış. Uyuyor gibiymiş. Yüzü hâlâ kar kadar beyaz, yanakları kan gibi kırmızı, saçları abanoz kadar siyahmış. Bir gün bir prens ormandan dönerken cücelerin evinin önünden geçiyormuş, tepede yatan Pamuk Prenses'i görmüş, altın harflerle yazılı yazıyı okumuş. Cam tabutun içinde bir melek gibi uyuyan prensese âşık olmuş. Onu oradan alıp sarayına götürmek için yalvarmış, cücelere pek çok para teklif etmiş. Cüceler, "Dünyanın bütün altınlarını verseniz, ondan ayrılmayız," demişler. Ama prens o kadar ısrar etmiş, o kadar yalvarıp yakarmış ki cüceler delikanlıya acıyıp cam tabutu ona vermeye razı olmuşlar. Prens tabutu evine götürmek için kaldırmak istemiş. Bu sarsıntıyla ağzındaki elma parçası düşen Pamuk Prenses birdenbire uyanmış, "Neredeyim ben?" diye sormuş. Prensesin dirildiğini gören prens çok sevinmiş. Tabutun cam kapağını kaldırıp, "Korkma!" demiş. "Benimle güvenliktesin." Sonra da genç kıza bütün olanları anlatmış. "Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Benimle babamın sarayına gel ve eşim olmayı kabul et, ne olur!" demiş. Yakışıklı prensi beğenen Pamuk Prenses de bu teklifi kabul etmiş. Sevgili cücelerini öperek oradan ayrılmış, prensle birlikte kralın sarayına gitmiş. Düğün için çeşitli hazırlıklar yapılmaya başlanmış. Düğüne herkesle birlikte Pamuk Prensesin kötü yürekli üvey annesi de davetliymiş. Kraliçe giyinip süslendikten sonra aynasının karşısına geçip sormuş:

"Ayna, ayna gerçeği söyle bana,
En güzel kimdir leydiler arasında?"

Ayna söyle cevap vermiş:

"Dünyadaki en güzel leydi, kraliçemdir,
Ama yeni kraliçe ondan daha güzeldir."

Kraliçe bu sözleri duyunca öfkeyle irkilmiş, ama öylesine kıskanıyor ve merak ediyormuş ki, gelini görmeye gitmekten vazgeçememiş. Düğün salonundan içeri girince yeni kraliçenin, çoktan ölü sandığı Pamuk Prensesten başkası olmadığını anlamış ve oracıkta hırsından ölüvermiş. Pamuk Prenses'le artık kral olan kocası uzun yıllar o ülkeyi yönetmişler ve birlikte mutlu bir yaşam sürmüşler.